

menne Deel af Lovudkastet, da skal jeg erkjende, at Regjeringen med megen Loyalitet har taget Hensyn til de forskjellige Endringsforslag, der bleve stillede af det i denne Sag i sidste Session nedsatte Udvalg, og ligeledes skal jeg villig erkjende, at mange af de Usfuldkommenheder, som klæbede ved Loven af 2den Marts 1861 og det tidligere Tillægslovudkast, ere sjernebe. Det er saaledes aabenbart, at Sønningen mellem de faste og de midlertidige Bestemmelser er nu ganske anderledes heldig, end den var det i det sidstnævnte Udcast. Det er ligeledes et Fortrin, at Sønningen mellem de Befarne og alle de andre Børnepligtige, der først kom til Frembrud i Loven af 2den Marts 1861, men som kun var usfuldkommen gennemført, nu er kommen til fuld Gylldighed. Det maa ligeledes erkjendes, at det er et Fortrin ved det foreliggende Udcast, at Stoffet er ordnet paa en klarere og anstueligere Maade, end det var Tilfældet efter den tidligere Lov, og at de enkelte Paragraphers Bestemmelser ere tydeligere og i det Hele taget bedre affattede. Dette slylter jeg at anerkjende, men denne min Anerkjendelse udelukker ikke, at jeg jo kan have Noget at udsætte paa adskillige Enkeltheder.

Da dette imidlertid er første Behandling af Sagen, skal jeg ikke trætte det høje Thing med viktigt at opregne alle de Emaaindvendinger, jeg kunde have at gjøre; jeg skal kun tillade mig at henvende Opmærksomheden paa nogle af de væsentligste. Allerede i Lovens § 3 finder man saaledes Bestemmelsen, at „de, som ere dømt paa Vren eller have lidt Straf af offentligt Arbejde, ville, som uværdige til at tjene i Hæren eller ved Søværnet, være at udslette af Rullen“. Det kan overhovedet vistnok være et Spørgsmaal, om den Bestemmelse i sig selv er heldig, at disse Personer udslettes af Rullen. Det fortjener at overveies, om det ikke var bedre at beholde dem i særegne Arbejdscommandoer, saaledes som tidligere har været Tilfældet, men i hvert Fald ville de ærede Medlemmer give mig Ret i, at denne Bestemmelse ikke lader sig forene med den Lov om Agtelses- og Uæresoprejsning, som er forelagt, og dersom dette Lovforslag seende, var bleven optagen i Udcastet. Det var

maa der gjøres Endringer heri. Dernæst har jeg en Bemærkning at gjøre med Hensyn til § 12, hvor der med Hensyn til dem, der ere berettigede til at fremstille sig for Sessionen til Bedømmelse og Behandling, fordrer mindst en Alder af 18 Aar. Jeg tør maaskee nemlig bringe i Erindring, hvad der er udtalt i den Betænkning, som blev forelagt af det ifjor om denne Sag nedsatte Udvalg, om Ønskeligheden af under visse Forudsætninger at udvide Tilslæbsen til at melde sig frivillig noget mere og blandt Andet at knytte den til det syldte 16de eller 17de Aar, uden at forlange fuld Tjenestedygtighed. Der var vel ikke noget afgjort Fleertal i Udvalget for denne Bestemmelse, men heller ikke noget afgjort Mindretal, idet Stemmerne stode omtrent lige; men jeg seer imidlertid ikke, at Regjeringen videre udtaler sig derom. Hvad § 13 angaaer, da troer jeg, at den er affattet paa en mindre tydelig Maade end i den Betænkning, der forelaa fra Udvalget, og det maa maaskee være mig tilladt at henlede Regjeringens og Thingets Opmærksomhed paa, at der er enkelte Punkter i den, der, som den nu foreligger, utvivlsomt trænge til Endringer. De kunne imidlertid med Letthed iværksættes. I § 16 findes der en Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med dem, der paa Grund af Legemsudygtighed, eller fordi de lide af en eller anden Svagthed eller Legemsfeil, der antages at kunne hæves, foreløbig forbigaaes. Det bestemmes om disse, som jo saaledes mod deres Villie erholve Udsættelse af deres Børnepligt, at de skulle udskrives lige med det 22-aarige Mandstabs, men Villighed taler dog aabenbart for, at Børnepligtstiden for dem bør regnes fra den Tid, da de selv som 22-aarige mødte første Gang paa Sessionen. Det er jo ikke deres egen Skyld, at de ikke strax kunne udskrives, hvorfor skulle de da lide derunder, ved at Børnepligtstiden saaledes slydes over paa en ældre Alder for dem end for de øvrige Børnepligtige. Hvad Reglen om Indkaldelse til Tjeneste angaaer, kunde jeg meget ønske, at den Bestemmelse, som Udvalget foreslog om, hvorledes der skulde kunne forholdes i extraordinaire Tilfælde i saa Henseende, var bleven optagen i Udcastet. Det var forsaavidt jeg veed, det ærede Medlem for